

Седях и дремех, докато конете спокойно влизаха навътре в ютландската широколистна гора. Гласът на Томас остана на заден план и се сливаше с песента на птичките и удрящите се в земята подкови.

Изведнъж гласът на Томас притихна. Той ме сграбчи за ръката и спря конете.

– Не прави резки движения. Бъди готов да побегнеш, ако дам знак – прошепна той.

Внезапно бях напълно буден и внимателно се огледах, но нищо не разбирах. Бяхме съвсем сами на пътя. Повалено от вятъра дърво беше запретило пътя малко по-напред. Голямата му корона все още беше буйна и зелена. Бавно се приближихме с конете, докато Томас се оглеждаше наляво и надясно, без да извъръща глава.

– Там – промърмори той. – Не мърдай.

Къде? Какво? Все още не виждах нищо. Едва се сдържах да не погледна назад.

Леко раздвижване на листата на поваленото дърво ме накара да замръзна. Насред сенките изникна мъж, който пристъпи напред към пътя. Беше едър човек с черна шапка и пистолет в ръка. Уличен разбойник.

– Добър ден – прозвуча грубият му глас. Зад голямата му брада блесна усмивка.

Бях готов да обърна конете и да изчезна в галоп при най-малкия знак на Томас, когато чух как зад нас се търкулна камък. Погледнах набързо през рамо. Тъмно облечен, дребен мъж стоеше по средата на пътя с насочен към нас мускет.

Преглътнах. Големият мъж леко надигна пистолета си. Не можех да отместя поглед от черното дуло, упорито гледащо към нас. „Сега стана лошо. Сега стана лошо. Сега стана лошо” – си повтарях наум, сякаш бях забравил всички останали думи.

– Покажи се! Ти, който се криеш най-далеч! – извика Томас внезапно.

Сепнах се и го зяпнах уплашено. Едрият мъж направи гримаса и извика „Какво по...!?”, докато несигурно раз-

махваше пистолета.

Томас не му обърна внимание и повиши още малко тон, добавяйки раздражено:

– Знам, че си там. От какво се криеш в такъв случай?!

Мъжът се извърна наполовина назад и извика:

– Излез, Ейлерт! Той те видя.

От другата страна на поваленото дърво излезе дебел разбойник с мръсни дрехи и мускет в ръка.

Мъжът с брадата искаше да каже нещо, но Томас вдигна ръка.

– Не! Не казвай нищо. Искаш да сляза от коня. Слизам – той преметна крак през седлото и скочи на земята.

Брадатият изненадано отстъпи назад и стисна пистолета по-силно.

– Пристъпвай предпазливо – Томас държеше ръката си авторитарно вдигната, – за да видиш какъв човек стои пред теб, който може да ти стане враг. Имам способности и сили, които е ужасно да бъдат насочени срещу някого.

Осанката на Томас сякаш се изправяше, променяше се пред очите ни, докато говореше. Все едно растеше, потъмняваше, цялото му излъчване ставаше по-страшно. Като че ли започна да доминира цялата пътека, цялата гора дори. Сякаш започна да сплашва разбойниците дори и едрият им главатар. Дебелият, който последен се показа, се препъна притеснено, когато Томас ги обходи с тъмен, остър поглед.

Реших да остана, където бях, докато не получех указания за други действия. Изглежда, Томас беше поел нещата в свои ръце.

– Вдигнете ръце, така че да ги виждаме! – обади се разбойникът зад нас, който заплашително размахваше мускета си.

Послушно вдигнах ръце, за да покажа, че са празни.

– *Тихо!* – гласът не беше силен, но прозвуча рязко като удар от камшик. Надали би се намерил крал или генерал, който би се осмелил да противоречи на Томас в този момент.

Той се обърна към разбойника, който последно беше продумал, и направи крачка към него. Мъжът отстъпи назад и нервно насочи дулото на мускета към корема на Томас, което очевидно не го обезкуражи.

– Замисли се за възрастта си – Томас държеше ръцете си вдигнати настрани, така че всички виждаха, че не носи скрито оръжие. – Помисли си добре и аз ще разгадая мислите ти и ще изрека годините ти.

– Какво...!? – мъжът зяпна Томас несигурно и погледна към двамата си другари.

Те пристъпиха напред и опряха пистолетите си в гърба на Томас. Наблюдавах случващото се с ококорени очи. Чувствах се безсилен. Ризата ми беше залепнала за гърба и от мен се носеше миризма на пот.

– Помисли добре, свали оръжието си. Пистолетите на другарите ти трябва да са достатъчни – Томас пристъпи напред, отмести мръсния шал на разбойника и допря опакото на ръката си до гърлото му.

Мъжът насочи дулото на мускета към земята, недоверчиво наблюдавайки ръката на Томас.

– Числото, на твоята възраст... Чакай! – Томас беше завъртял главата си така, че се виждаше, че е със затворени очи. Говореше бавно и отчетливо. – Числото трябва да ... започва с ... три ... или ... четири. Мисли хубаво! Числото започва с четири. Вече знам. Следващата цифра или е по-голяма, или по-малка от пет. Мисли хубаво дали е по-голяма от пет ..., или по-малка – той притихна за момент, преди да продължи. – Числото или е 41 ..., 42 ..., 43 ..., или чакай, мислиш си за други неща в момента – Томас отвори очи и раздражено погледна разбойника, който стоеше със зяпнала уста.

– Числото на възрастта ти е 43! Но мислите, които имаше за мен... – Томас се наведе заплашително към мъжа. – Повтарям: опасен човек съм, ако ме имаш за враг. Имам могъщи приятели ... – той надигна глава и придоби дяволито изражение.

Дори аз се уплаших от него, въпреки че го познавах.

Познавах ли го всъщност? Не ме ли беше уплашил неочаквано наскоро, когато намекнах, че е излъгал? Кой беше всъщност този мъж, който очевидно можеше да чете мислите на хората? По изражението на разбойника се познаваше, че Томас беше уцелил точното число. Според мен беше невъзможно да го е отгатнал случайно. Аз бих предположил, че мъжът е поне на петдесет, съдейки по хлъгналите бузи и старата му кожа.

Дали Томас беше чел мислите ми, без да подозирам? От първия ден на запознанството ни насам?

Томас се обърна рязко и бутна оръжията на другите двама.

– Ти – той посочи дебелия, който се беше показал последен, – грамотен си, така че познаваш азбуката, нали?

Разбойникът кимна слисано.

– Ще оповестя името ти. Първото е Ейлерт.

Едрият разбойник понечи да се обади, но Томас арогантно махна с ръка да замълчи.

– Знам, че изрече името му преди малко. Искам да отгатна фамилията му. Затова: мисли за цялото си име! – Томас пристъпи напред, за да допре ръка до гърлото на дебелия разбойник, но последният рязко отстъпи назад, извърна глава, издавайки нечленоразделен звук.

Главатарят опря дулото на пистолета в корема на Томас:

– Не го докосвай, по дяволите! Остави го на мира.

Томас замръзна по средата на движението си и бавно измести поглед върху едрият мъж, който нервно преглъщаше, конвулсивно стискайки пистолета си.

Томас рече бавно, но отчетливо:

– Вие, който сте бил уважаван и сръчен ковач, защо оглавявате тази дружина в престъпленията ѝ спрямо мирни пътници като мен и прислужника ми?

Разбойникът отвори уста, за да отвърне, но вместо това известно време объркано се взираше в другите двама.

– Аз ... какво... откъде знае господинът, че съм бил ковач ...? – заекна той смаяно. После недоверчиво сбърчи

чело и примижа под черната разбойническа шапка. – Тази дяволска работа, която господинът ни представя, е зловеща, но ...

– ... ковачът смята, че умея да налучквам – прекъсна го остро Томас. – Изпитай ме, ти, който смееш да се съмняваш.

Едрото му тяло излъчваше тъмна и непреодолима сила, която ме изплаши също толкова, колкото и тримата крадци. Не можех да позная господаря си.

На ковача разбойник му отне известно време да се овладее. Той несигурно погледна към другите. Изведнъж лицето му се разтегна в триумфираща усмивка.

– Ножът ми – рече той, – е забоден в едно дърво в гората. Намери го!

В думите му имаше крайна нотка, сякаш казваше: „Намери го или с двама ви е свършено.”

– Намеря ли го, продължаваме по пътя си. А вие ще спрете с разбойничеството – заяви Томас категорично. – Не го ли намеря ... – той сви рамене, сякаш това беше напълно невъзможно.

– ... тази нощ ще бъдете храна за вълците – довърши крадецът.

Томас хвана ковача за ръката.

– Хайде! Ще те заведа при ножа ти, но трябва да мислиш за него и местонахождението му.

Ковачът кимна и Томас отпусна хватката си, така че само палецът и показалецът му обграждаха едрата китка на мъжа. Томас тръгна по пътеката, оглеждайки се, изведнъж зави наляво към гората, следван от едрия ковач. Двамата се изгубиха между дърветата. Останалите разбойници ме поглеждаха несигурно, сякаш очакваха и аз да започна с дяволските номера.

– Той ще го намери – заявих аз с уверена усмивка, убеждавайки най-вече себе си.

Стояхме безмълвно и се взирахме в мястото, където бяха изчезнали.

Мина известно време. Имах страшна нужда да облекча

пикочния си мехур, но не смеех да помръдна. Сенките от гората бавно започнаха лазят по пътеката, изкачиха се по крака и хълбока на коня, докато моите собствени крака не започнаха да мръзнат. Слънцето проблесна за последен път и се скри зад короните на дърветата, обгърна ни мрачен хлад, потта ми стана студена и ме накара да потръпна. Бяхме като три каменни статуи, чакащи ...

Изведнъж двамата се появиха, Томас с голям нож в ръка, а ковачът-разбойник с неподвижно изражение на грубото си лице. Победен. Надвит. Едва се сдържах да не извикам радостно. Дойдоха до нас, без да продумат. Томас се качи на коня си и мина между разбойниците към поваленото дърво, тръгна по малка пътечка навътре в гората, заобиколи и отново излезе на пътя. Аз го последвах заедно с товарния кон.

Томас спря и посочи тримата крадци с острието на големия нож.

– Отидете при упълномощения надзорник във Вайле и се предайте. Ще говоря с него да ви даде леко наказание. После си намерете почтена работа.

Той не изчака отговор, подхвърли ножа и го хвана за острието. Рязко извъртя китката си и ножът полетя, забивайки се в поваленото дърво. След това пришпори коня и двамата продължихме в галоп по пътя, аз с неприятното чувство, че всеки момент ще бъда застигнат от куршума на мускет. Но нищо не се случи.